

“Bu dopdolu kitap, Margaret Mahler’in geliştirdiği çocuklukta ki ayrılma-bireyleşme paradigmasını yetişkinlerin ruhsal gelişimine uyarlıyor. Yetişkinlikte yaşanan ayrılma-ya dair dđnüm noktalarını ve ayrı oluşla alakalı mızmin çatışmaları ele alan Usher’in bu kitabı ebeveynlerin, hocaların ve terapistlerin himayelerindeki bireylere yđnelik empatilerini kuvvetlendirmelerine yardımcı olacak sağlam bir kaynak. Usher son derece başarılı bir çalışma ortaya koymuş, ne kadar takdir ve teşekkür etsek eksik kalır.”

Dr. Salman Akhtar

Psychoanalytic Center of Philadelphia

“Üç farklı bakış açısı –ruhsal, kişiler arası ve sosyokültürel– arasında köprü kuran bu kitap, 21. yüzyıl bağlamında ayrılma, kayıp ve bireyleşmenin zorluklarını keşfe çıkıyor. Benlik ve nesne sürekliliği normalde gelişimin Ödipal evresinden önce sağlansa da ayrılma-bireyleşme sürecinin veçheleri ömür boyu tekrar tekrar ortaya çıkar. Bakım verip koruyacak anne babalara yđnelik hissedilen içsel ihtiyaç yetişkinliğe adım attıktan yıllar sonra dahi varlığını sürdürerek bilişsellik, duygular ve davranışlar üzerinde ciddi etkilerde bulunabilir. Sarah Fels Usher’in kitabı, akıl sağlığı uzmanlarını düşünmeye ve gelişmeye sevk edecek son derece bilgilendirici bir kaynak.”

Dr. Harold P. Blum

“Usher bir kez daha klinik bir cevher üretmiş. Bol bol yer verdiği vaka örneklerinin ayakları yere basan cazibesi, ego psikolojisi, bağlanma kuramı ve benlik psikolojisini –erken gelişimi merkeze oturtmadan– birleştiren kayda değer bir kuramsal çalışma meydana getiriyor. Mahler’in kuramının merkezinde yer alan bebeklik çatışması, kuşakları da içeren ve ömür boyu süren döngüsel bir dinamik olarak yeniden tasavvur ediliyor. Psikanalitik psikoterapi ile çift terapisi arasında köprü kuran Usher, danışanlarımızın bir sis perdesi arkasından görebildiğimiz aile hikâyelerinin tuğlalarıyla bugünlerini nasıl yeniden inşa edebileceğimizi gösteriyor.”

Dr. Charles Levin

Canadian Institute of Psychoanalysis

Kendine Ait Bir Yuva

Yetişkinlikte ayrılma-bireyleşme m¼cadeleleri

Sarah Fels Usher Kanada'nın Toronto kentinde psikolog ve psikanalist olarak çalışmaktadır. Daha ¼nce Toronto Psikanaliz Cemiyeti'nde başkanlık ve Temel Psikanalitik Perspektifler Programı'nda kurucu direkt¼rl¼k g¼revlerini ¼stlenmiř olan Usher, halen Toronto Psikanaliz Enstit¼s¼'nde ¼ğretim ¼yesidir. *Canadian Journal of Psychoanalysis/Revue Canadienne de psychoanalyse*'de İngilizce kitaplar edit¼r¼ olarak da alışan Usher'in yayınlanmış iki kitabı daha bulunuyor: *What is This Thing Called Love?* (2007) ve *Introduction to Psychodynamic Psychotherapy Technique* (2013).

Kendine Ait Bir Yuva

Yetişkinlikte ayrılma-bireyleşme mücadeleleri

Sarah Fels Usher

Özgün adı

Leaving Home: Separation–individuation struggles in adult life

© Sarah Fels Usher, 2017

© Metropolis Yayıncılık, 2022

ISBN 978-605-71021-1-9

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın mekanik ya da elektronik hiçbir yolla çoğaltılamaz ve başkalarına iletilemez. Tüm hakları saklıdır. Eserin hakları Libris Ajans aracılığıyla Taylor&Francis Group'tan alınmıştır.

İngilizce aslından çeviren: Cansen Mavituna

Yayına hazırlayan: Onur Öztürk

Düzeltili: Deniz Güney

Kapak tasarımı: Gülce Nur Ertopuz

Baskı ve cilt: Ana Basın Yayın

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622. Sk. Güven İş Merkezi No:6/13

Bağcılar / İstanbul Tel: (212) 446 0599

Sertifika no: 52729

Birinci baskı: Nisan 2022

Metropolis Yayıncılık

Hobyar Mah. Cemal Nadir Sk. No:16/27 Cağaloğlu 34112 İstanbul

(212) 511 9102 | info@metropoliskitap.com

www.metropoliskitap.com

Sertifika no: 47890

Kendine Ait Bir Yuva

Sarah Fels Usher

Çeviri: Cansen Mavituna

METROPOLiS

Anneme ve babama
— S. F. U.

İçindekiler

	Giriş	9
I	Şimdilik Bildiklerimiz	19
II	Ödipal Galip veya Mağdur: <i>Bireyler</i>	45
III	Ödipal Galip veya Mağdur: <i>Çiftler</i>	73
IV	“Başlangıç Noktamız Ev”: <i>Kardeşlik bağlantısı</i>	103
V	Düzlüğe Çıkmak: <i>Terapiye ara vermek ve terapiyi sonlandırmak</i>	131
	Sonuç: <i>Eve tekrar gidebilirsiniz</i>	155
	Teşekkür	163
	Dizin	165

Giriş

Kendine Ait Bir Yuva, gelişimin ileriki aşamalarında yaşanan ve kişinin benliğini tanımlayan ayrılma [*separation*] ile ilgili bir kitap. Okul, iş veya bir ilişki sebebiyle evden ayrılmak üzere atılan somut adımlar da dahil buna, ebeveynler ve bakım verenlere dair değişip dönüşen içsel temsillerin sürekli yeniden düzenlenmesini de içeren karmaşık ruhsal ayrılmalar da.

Ayrılmaya dair burada ele aldığımız meseleler son derece dinamik, bu yüzden de günümüz toplumlarında her an değişim halinde: Bugün yetişkin çocuklar evden daha geç yaşlarda ayrılıyor veya ayrıldıktan sonra eve dönmelerine daha sık rastlanıyor. Ayrıca önceki kuşaklara göre daha ileri yaşlarda evleniyorlar. İşsizlik ve barınma maliyetlerinin artışı gibi pek çok güncel ekonomik etkenden söz etmek mümkün olsa da, bu durumun işaret ettiği başka bir gerçek daha var: İçsel olgunlaşma ve aileden ayrılma süreci yavaşlıyor. Görüntülü arama ve mesajlaşma gibi iletişim teknolojileri alanındaki yenilikler de muhtemelen bu yavaşlamaya sebep olan faktörler arasında. Hatta belki de doğrudan bu yavaşlamanın etkisiyle ortaya çıkan bu teknolojiler, “irtibatı ko-parmama” ifadesine yepyeni bir anlam katıyor.

Ebeveynlerinden veya eski bakım verenlerinden ayrılma sürecindeki yetişkin “çocuk” deneyimi, çetrefil bir konu olarak yıllardır çalışmalarımın odağındaydı. Danışanlarımın bazılarının hayatında ayrılma sorunlarının ne denli büyük bir yer kapladığını gördükçe, tüm danışanlarıma bu gözle bakmak gibi bir riskle karşı karşıya olduğumun farkına vardım. Bu yüzden odağımı belli bir danışan grubuyla sınırlamaya çalıştım: Ayrılmaya dair yaşadığı – tabii başka birtakım müşküllerin de eşlik ettiği– sorunlar yüzünden hayatlarını istedikleri gibi yaşayamaz hale gelenler. Evden ayrılmaya, yani kök ailelerinden kopmaya çabalarken olağanüstü –hatta dâhiyane diyebileceğim– uzlaşma oluşumları [*compromise formation*] geliştiren çeşitli yaşlarda yetişkin danışanlarım oldu. Panik atak, ağrılı somatik problemler, depresyon, öfke nöbetleri, yakın ilişkiler kurmada zorluk ve sık sık da benliklerini ele geçiren bir umutsuzluk hissi görülüyordu bu insanlarda. Bir danışanım bu umutsuzluk hissini şöyle ifade etmişti: “Benim hayatım bu. Asla özgürlüğüme kavuşamayacağım.”

İlginçtir ki araya ciddi mesafelerin girmesi –hatta anne veya babanın vefat etmesi bile– içeride verilen ruhsal mücadeleyi kayda değer biçimde dönüştüremeyebiliyor, daha çok yeni şartlara göre ufak değişimler yaşanıyor. Batı kültüründe yetişmiş genç yetişkinler ve hatta orta yaşlılarla çalışmış olanlar, esasında ebeveynlerinden ayrı varlıklar olarak yaşayan bu danışanların, “eve” yapacakları –mesela– kısa bir bayram ziyaretinde bile benlik duygularını kaybetmekten nasıl da kaygılanıp korktuklarına şahit olmuştur. Öte yandan, uzağa taşınma kararı ebeveynlerden geldiğinde, boğuluyormuş gibi hissetme şikâyetleri genelde anında kesilir. Nesne ilişkileri nesne ilişkileridir, fakat bilinçdışı da bilinçdışıdır.

Bu kitapta, çoğu zaman fevkalade zorlu hale gelen evden ayrılma uğraşımın içerdiği meseleleri formüle edip psikanalitik açıdan anlamlandırmaya çalıştım. Hikâyelerini dinlediğim danışanlarımın bakış açısına göre ortada sanki tek taraflı bir ilişki vardı: “Ebeveyn(ler)im yakamdan düşmüyor.” Oysa ben danışanlarımın

serbest bırakılmama, ebeveynlerinin veya kardeşlerinin ilgisine, endişesine ve kılavuzluğuna tutunmaya devam etme arzularını da duyabiliyordum anlattıklarında; “Kimse seni annen kadar sevmeyebilir” sözünü hatırlatıyor bu durum. Margaret Mahler’in de belirttiği gibi, ayrılma öncesindeki iyi anneyle duyduğumuz özlemi ömür boyu içimizde taşıyoruz. Genç ve orta yaşlı yetişkin danışanlarımla yaptığım çalışmalarda, Mahler’in ortaya attığı, yumurtadan çıkma [*hatching*] ile başlayıp yeniden yakınlaşma [*rapprochement*] krizinin çözülmesine ve nesne sürekliliğinin kazanılmasına uzanan erken çocukluk gelişimi kuramından faydalandım. Ne var ki bu kuram da belli bir yere kadar işe yarıyor.

Şöyle diyor Shapiro (1993): “Mahlerci kuram bir bakıma kullanılamaz hale geldi veya elden geçirilmek üzere tersaneye çekildi” (s. 925). İşte ben de bu kitapta, Mahler’in erken çocukluk gelişimi evrelerine (yumurtadan çıkma, yeniden yakınlaşma krizinin çözülmesi ve nesne sürekliliğinin kazanılması) dair tanımlarını genç ve orta yaşlı danışanlarıma uygulayarak, kuramı tersaneden çıkarmaya giriştim. Bu danışanlarımda hepsi –alıştırma, yeniden yakınlaşma gibi– alt evrelerden birinde takılmış gibiydi. Eğitim veya iş hayatında ciddi başarılarla imza atmış kişilerdi bunlar. Hatta yetişkin hayatlarında sevgi dolu, olgun ilişkiler kurmayı başarmış olanlar da vardı. Ne var ki kök ailelerine bağlı kalma biçimlerinde, halihazırda sürdürdükleri hayata uymayan bir şeyler görülüyordu. Kimi danışanlarımda deneyimi, ebeveyn(ler)inin kendilerine bir şekilde muhtaç olduğu yönündeydi ki bazı durumlarda ciddi ölçüde pekiştirilmiş bir histi bu. Kardeşinin veya ebeveyninin zorbalığı yüzünden özsaygısını neredeyse tamamen yitirmiş ve/veya evden ayrılmaya dair ikircikli duygularının aşırı yoğunlaşmasıyla sanki birleşme ile öldürme arasında bir seçim yapıyormuş gibi hisseden danışanlarımda oldu. Bir türlü ilerleme kaydedilemiyordu. Bu durumdaki danışanlara, yeniden yakınlaşma krizi çözüldükten sonra daha zengin ve daha nitelikli konuşmalarla [*emotional*] kaynaklara kavuşacağını söyleyip teskin edesi geliyor insanın. Gelgelelim, hayatlarının pek çok alanında son

derece yetkin olmalarına rağmen kimi danışanlar için gördükleri veya görmeleri sağlanan şeyleri kabullenerek son adımı atmak korkutucu olabiliyor. Korkunun altında yatan çatışmaları derinlemesine anlamak, kardeş veya partnerden destek ve yardım görmek, bu adımı atma yolunda bazen işe yarayabiliyor. Evden ayrılmanın sonucunda ebeveynlerinin sevgisini kaybedeceğinden korkan kimi danışanlar da “Me and Bobby McGee” adlı şarkıda da dendiği gibi “Özgürlük, kaybedecek hiçbir şeyinin kalmamasıdır” şiarıyla her şeyi göze alıp atıyorlar adımlarını. Aklıma daha iyi bir tabir gelmediğinden uzay mekiklerinden ilhamla şimdilik “başarısız fırlatma” evresi diyeceğim bu durum, bazen danışanın terapi sırasında veya yakın bir ilişkisinde ortaya çıkan ilginç bir sırrı olabiliyor. Kişinin hayatının ilk dönemlerindeki tatmin edici olmayan ilişkilerine dair anıları ve ailedeki yerine dair ruhsal temsili, tutunulan “geçiş nesnesi” oluyor.

Birinci bölümde Margaret Mahler’den başlayıp, benlik kuramları ve ilişki psikoloji de dahil olmak üzere bağlanma kuramlarına uzanacak şekilde ayrılma literatürüne göz atacağız. Bu literatürün de gösterdiği gibi, evden ayrılma problemlerine en açık kişilikler, mazoşist eğilimlere sahip danışanlardır: henüz bebekken veya çok küçük yaşta terk edilmiş ya da ebeveynini kaybetmiş (söz konusu deneyimleri bebekken yaşayanlar için çoğu zaman bulanık bir anıdır bu); ebeveyni tarafından bir şekilde istismar edilmiş; nefret duyan ve bunun sonucunda ortaya çıkan bilinçdışı suçluluğun yükünü taşıyan; ailelerinden dışlanmış gibi hissedip bir şekilde kabul görmeye can atan ve belki de en önemlisi, ebeveyn(ler)inin ilgiye muhtaçlığını sezip onların bakım ve “eğlencesinden” sorumlu olduğunu hissedilenler. Yani, insanın yakasından düşmeyen ebeveynlerin çocukları olan danışanlar.

İkinci bölümde, bu ikilemler arasına sıkışıp bireysel terapiye gelen kişileri ve bu başarısız fırlatmanın hayattaki olgunluk ve başarı düzeyleri üzerindeki etkisini irdeleyeceğiz. Analistin yardımıyla ebeveynlerinin yaşamöyküsünü daha derinden kavrayan danışanların, böylece büyüme çağlarında kendilerini etki-

leyen dinamikleri daha iyi anlamalarıyla zenginleşip genişleyen bir çalışma bu. Ebeveynlerin bağlanma ihtiyacının yapısı daha iyi anlaşıldığında, evden ayrılmanın getirdiği suçluluk duygusu hafifleyebilir mesela. Bir danışanın dediği gibi, “Nükleer* patlama etkisi yaratması şart değil” yani. Danışanın analiste aktarımında, analistin sahip olduğunu düşündüğü otoriteye danışanın nasıl tepki verdiğini erken aşamalarda fark etmenin faydalı olduğunu düşünüyorum. Mesela bir danışanım, görüş alanında rahatlıkla bakabileceği bir saat olmasına rağmen seansın bitmesine ne kadar kaldığını sormuş, sonra da saate bakmanın “serbest” olmadığını zannettiğini söylemişti. Bu vakada danışan, benim bir otorite olarak sağlam durmama ihtiyaç duyuyordu ve ayrılmayı kolaylaştırabilecek bir denklik ilişkisi kurmaya yönelik ciddi bir direnç gösteriyordu.

Üçüncü bölümdeyse çift terapisine gelen danışanlardan örnekler yer alıyor. Partnerlerden birinin veya her ikisinin birden yaşadığı başarısız fırlatma meseleleri ilişkiyi alttan alta ve bazen de bariz biçimde etkileyebilir, hatta ilişkinin yıkılmasına bile yol açabilir. Daha önceki kuşaklarda insanlar genelde evden ayrılmak için evlenirdi. Bu türden gelenek ve kuralların gevşemesiyle birlikte insanlar evlenmeden de romantik ilişkilerini aynı amaç için kullanabilir hale geldi. Yine de patolojik seviyedeki ayrılma sorunları evlilik veya sevgililikle çözülemez. Bunu üçüncü bölümdeki örnekleri incelerken göreceğiz zaten.

Kardeşlik üzerine yeni yeni genişlemeye başlayan külliyatı tartışacağımız dördüncü bölümde, kardeşler arası ilişkilerin ayrılma-bireyleşme süreci üzerindeki etkisine odaklanacağız. Bu nispeten yeni bir araştırma alanı olduğu için Mahler ve erken dönem gelişimciler tarafından ele alınmış bir konu değil. Kardeşlerle kurulan fazla yakın bağlar, büyüme çağında zorluklara sebep olabiliyor. Mesleki veya maddi bakımdan büyük kardeşi-

* Vurgu yazara ait. Orijinal metindeki “nuclear” sözcüğü ile “çekirdek aile” anlamına gelen “nuclear family”ye gönderme yapılıyor. -ç.n.

ni “aşmak”, kişide bilinçli veya bilinçdışı bir korku uyandırabilir ya da evden ayrılmaya hazırlanan büyük kardeş, küçük kardeşini toksik bir ortamda tek başına bırakıyormuş gibi hissedebilir. Eğer kişi kardeşini erotize veya idealize etmişse, kardeşinin yerine geçecek romantik bir partner arayışını orijinal nesneye ihanet gibi yaşayabilir. Mesela, yeni bir ilişkide yaşanan ketlenmiş cinselliğin sebebi bilinçdışı ensest düşümler olabilir ve bu da kişinin evden gerçekten ayrılmasına yardımcı olabilecek bir bağ tamamen kuramamasına yol açar. Ayrıca ciddi coşkusal sorunları sebebiyle korkutucu ve/veya istismarcı olan bir kardeş, kişinin içine kapanık olmasına ya da insanlara güvenememesine sebep olarak aile dışındaki kişilerle bağ kurmasını engelleyebilir. Eğer bir kardeş –özellikle de büyük kardeş– sürekli sadist davranışlar sergilemiş veya defalarca zalim ve eleştirel davranmışsa, kurban konumundaki kardeş özsaygısını tamamen yitirip aile dışındaki hayatın zorluklarıyla başa çıkacak kapasiteden yoksun olduğuna inanabilir.

Beşinci bölüm, terapiye verilen aralara ve terapinin sonlandırılmasına eğiliyor. Sonlandırma, analitik tedavinin en önemli aşamalarından biridir; analiz edilen kişinin –ve analistin– ayrılma konusundaki başarılarının veya başarısızlıklarının (gerçekten) hayat bulduğu evredir bu. Analist danışanı bırakabilecek mi? Analiz edilen kişi analistinden ayrılabilir mi? Kimi durumlarda danışanlar analistlerinin kendilerine duyduğu ihtiyacı derinden fark ediyorlar mı? Kopma/ayrılmaya dair ilk meseleler her iki taraf için de yeniden ortaya çıkıp, ruhsal bir halat çekme oyunu misali savunmacı bir mutlu sonla veya derin bir yas ve kayıp duygusunun dışavurumuyla sonuçlanabilir. Sonlandırma aşaması ve danışanın sonlandırmanın ardından sürececek ruhsal yaşantısı pek çok açıdan analizin başarısını ortaya koyan esas sınavdır.

Bu kitap, danışanlarımın ayrılma yolculuklarına dair bana öğrettikleri şeylerin detaylı bir dökümü niteliğinde, dolayısıyla okuyacağınız hikâyeleri mümkün olduğunca onların bakış açısından aktarmaya çalıştım. Kitabı yazarken bebeklik ve erken çocukluk

dönemi (Mahler), Ödipal dönem (Freud) ve Ödipal dönem sonrası arasında durmadan gidip gelmem biraz savrulduğum, hatta kavramları birbirine kattığım izlenimini verebilir. Ben ayrılma dediğimiz şeyin bir parça akışkanlıkla hayat boyu sürdüğünü düşünüyorum. Ayrılma-bireyleşmeyi başarmak, yeniden yakınlaşma krizini çözmek ve ergenlikte daha da yoğunlaşan Ödipal hayal kırıklıklarının ve arzuları çözümlmek, yetişkinlikte önemli rol oynar. Bu kitap ebeveynlerin değil, sadece yetişkin “çocukların” hikâyelerine eğiliyor. Çocuklar büyüyüp yuvadan uçarken ebeveynlerin yaşadığı ayrılma acısına, analist-danışan ikilisi bağlamında değineceğim, fakat elbette bu mesele de daha çok araştırılmayı hak ediyor.

Bu kitapta anlatılanların, danışanlarımızın büyümesini ve yetişkin hayatlarından zevk almasını teşvik eden veya engelleyen şeyleri yeniden düşünmemize yardımcı olmasını umuyorum. Freud’un normal bir insanın zevkle sevme ve çalışma (*lieben und arbeiten*) kapasitesine sahip olması gerektiği yönündeki meşhur görüşü de ayrılmış/bireyleşmiş bir yetişkin olarak yaşamayı ima eder.

Psikanalitik yazıların çoğu gibi bu kitap da büyük ölçüde danışanların deneyimlerine ve anlattıklarına dayanıyor. Hikâyelerini okuyacağınız danışanların yaşları değiştirilmedi, fakat mahremiyetlerini korumak adına çalışmakta olan danışanların ne iş yaptığına dair detaylara girilmedi. Ne var ki ele aldığım vakaların detaylarına girememek, psikanalitik metinler yazan pek çok insan gibi benim de biraz canımı sıkıyor, zira danışanların çalışma hayatında veya diğer yetişkin faaliyetlerinde gösterdiği başarı, ayrılma hususunda yaşadıkları sorunları daha da şaşırtıcı kılıyor ve elbette bu kitabın tezini de güçlendiriyor. Ne var ki kitaba dahil edilenlerden izin alınmış olsa da kimliklerini gizli tutmak şart.

Kantrowitz (2004a, 2004b) danışanları hakkında yazan analistlerin içine düştüğü çatışmayı ele alan bir dizi makale yazdı. “Bir yandan danışanlarının mahremiyetini korumaları gerekirken, bir yandan fikirlerini destekleyecek sağlam klinik veriler sunmak

zorundalar” (2004a, s. 70). Yaptığı araştırmada Kantrowitz, görüştüğü analistler arasında danışanlarından izin almayıp sadece kimliklerini gizleme yöntemini kullanan analist sayısının, izin alanlardan iki kat fazla olduğunu gördü. Danışanlar hakkında yazmanın –ve elbette izin istemenin– analitik çerçeveyi parçalayacak bir aktarım-karşı aktarım canlandırması işlevi göreceği ve birtakım etkileri olacağı fikrine katılıyorum; hatta çalışmayı sonlandırmış danışanlar için bile geçerli bir durum bu. İzin vermenin, terapötik etkileşime bağlı olarak, analisti memnun veya rahatsız etme isteğinin tortularını her daim taşıyacağına şüphe yok. Benim deneyimimde danışanlar beni memnun etmek, araştırmama “yardımcı” olmak istediler. İşbirliği ile sömürü arasında hassas bir denge var. Bu kitapta yer verilen danışanların çoğundan izinden alındı, fakat psikanalitik fikirler geliştirme ve terapistlerin danışanlarını dinleyip çözümlleme yollarına katkı sunma niyetim ne kadar iyi olursa olsun, danışanlarımı zor bir duruma soktuğum hissini iimden atmam kolay olmadı.

Kaynaka

- Kantrowitz, J. L. (2004a) “Writing about patients I: Ways of protecting confidentiality and analysts’ conflicts over choice of method”, *Journal of the American Psychoanalytic Association*, 52, s. 69–99.
- Kantrowitz, J. L. (2004b) “Writing about patients III: Comparisons of attitudes and practices of analysts residing outside and within the USA”, *International Journal of Psychoanalysis*, 85, s. 691–712.
- Shapiro, T. (1993) “A view from the bridge”, *Journal of the American Psychoanalytic Society*, 41, s. 923–928.